

Toespraak Rien Weststrate, op het oprichtingskongres van de Evangelische Volkspartij op 7 maart 1981.

Om te beginnen wil ik u allen hartelijk danken voor het vertrouwen in mij gesteld om de lijst van de E.V.P. te mogen aanvoeren. Het is geen geringe taak en ik hoop dat vertrouwen waar te maken, gelukkig is het zo dat niet alles van de eerste op de lijst wordt verwacht.

Samen met Jaap Tas, Janny Brinkman en Wim Herstel zullen de taken zoveel mogelijk verdeeld worden en hopen wij als team de kar van de Evangelische Volks Partij naar een goed resultaat te leiden en uiteraard zullen niet alleen deze vier maar ook de andere kandidaten er overal op uittrekken om de idealen van onze partij in het land uit te dragen.

Gezien het enthousiasme waarmee wij de zaak zijn begonnen zal ieder lid naar beste kunnen in de campagne meewerken, daarvan ben ik overtuigd. Wij zijn een basispartij en wij zullen het ook met elkaar moeten doen.

Bij ons is de zaak niet opgehangen aan één man of vrouw; nee het gaat om een herkenbare beweging en ons aller taak is om die beweging, deze partij, zo herkenbaar mogelijk te maken bij het Nederlandse volk.

Inspiratie en herkenbaarheid.

In deze toespraak wil ik graag wat nader ingaan op een aantal punten uit ons program die voor ons die herkenbaarheid aangeven en die wat duidelijker maken dat de lijnen die vanuit de Bijbel naar deze maatschappij doorgetrokken kunnen worden in deze donkere tijden een uitweg kunnen bieden.

Want het gaat er niet om dat wij zo maar weer een ^{nieuwe} confessionele partij zijn. Nee, het gaat er om dat juist dat Evangelie de inspiratiebron is voor een nieuwe politieke visie waarin woorden als gerechtigheid, solidariteit en rentmeesterschap niet alleen maar woorden zijn maar sleutels die de deur naar een nieuwe maatschappij zullen openen waarin vrede zal heersen en dan bedoel ik niet de vrede die alleen maar inhoudt dat er geen oorlog is maar echte vrede die ontstaat door gerchtigheid te oefenen.

Als motto voor deze toespraak had ik willen nemen () titel van een boek van Martin Luther King, n.l. "Waar gaan wij heen".

Chaos of Gemeenschap?

Gezien de woelige tijden waarin wij leven en de onzekerheid die er bij veel mensen bestaat, wellicht een toepasselijk motto; daarbij zou het ook nog kunnen slaan op de start die wij als nieuwe partij maken. Toch heb ik gekozen voor een ander motto, n.l. "Geloven is op weg durven gaan".

Dit is ontleend aan Genesis 12 waarin Abram geroepen wordt om zijn land te verlaten en te gaan waarheen God hem zenden zal. Abram durfde op weg te gaan omdat hij geloofde; zomaar zonder te weten waar hij terecht zou komen.

Ik vond dat erg aanspreken: "op weg durven gaan om dat er een taak wacht", geloof maar dat iedereen in zijn omgeving hem voor gek verklaard heeft.

Daar moest ik aan denken nu wij hier vandaag onze nieuwe partij starten in het geloof dat het niet anders kan. Met alle kreten in de oren van mensen die ons voor gek verklaren, die roepen dat zoiets niet moet; met de adviezen nog even te wachten omdat de tijd nog niet rijp is of om nog bezig te blijven, b.v. binnen het CDA om die partij om te vormen of die de haalbaarheid in twijfel trekken omdat er geen herkenbare personen meegaan en zo zijn er nog legio voorbeelden te noemen.

Toch gaan wij hier vandaag dit waagstuk aan; in het geloof dat er iets moet veranderen in de samenleving en met de opdracht die we daartoe vanuit het Evangelie hebben.

Het is een waagstuk, maar het zal lukken. Het kan toch niet meer bestaan dat wij maar doorgaan in een cirkel waar niet uit te komen is van al maar meer konsumptie, van een steeds waanzinniger wapenwedloop met de meest afschrikwekkende precisie kernwapens, met het vervuilen van het milieu zodat je het idee hebt om op een gifbelt te leven, met het doorgaan met kernenergie zonder een schijn van oplossing voor het afvalprobleem en zo kan ik wel doorgaan.

Ekonomie van het genoeg.

Daarom propageren wij in ons program de ekonomie van het genoeg: dat betekent dat wij ons moeten herbezinnen op onze hele ekonomische orde en ons moeten afvragen of wij door moeten gaan om allerlei krankzinnige dingen te produceren die nergens

goed voor zijn en die in een behoefte voorzien die door de producenten zelf geschapen is.

De ekonomie van het genoeg houdt in dat op deze wijze de armste ontwikkelingslanden geholpen kunnen worden en dat de kloof tussen de rijke landen en de derde wereld kan worden overbrugd. Gezien de ekonomische toestand vinden wij dat er een éénmalige matiging van gemiddeld 4% moet komen op het totaal besteedbare inkomen en een stabilisatie op dat nivo voor een reeks van jaren.

De mensen aan de onderkant mogen daar echter niet de dupe van worden en dat zal dus inhouden dat dit percentage van 0 tot 10% zal oplopen.

1% van dit matigingsbedrag zal ten goede moeten komen aan een werkgelegenheidsfonds. Deze hele zaak zal in een TOTAALPLAN geregeld moeten worden, waarin aangegeven wordt hoe de lasten verdeeld en beschikbaar komende ruimte besteed moet worden. Er zal ook een betere koördinatie moeten komen tussen de departementen van Ekonomische Zaken en Sociale Zaken. Wij zien herhaaldelijk dat bedrijven moeten sluiten doordat er geen steun verleend kan worden door Ekonomische Zaken terwijl de mensen daarna in de W.W. komen.

Waar het bedrag dat aan steun gegeven moet worden vaak een veelvoud betekent van dat wat Ekonomische Zaken had moeten opbrengen. Maar ekonomische Zaken zegt geen geld te hebben en maakt zich kennelijk niet druk over het feit dat het geld dan wel via Sociale Zaken op tafel moet komen. De fabriek is dan weg en er zal nieuwe werkgelegenheid moeten komen waarbij het stichten van een arbeidsplaats ook weer een veelvoud kost van het bedrag dat het handhaven van een bestaande plaats kost. Uiteraard moet in dat soort gevallen bezien worden of er op de long run levenskansen zijn voor zo'n bedrijf.

Ook de mogelijkheden van voortzetting van bedrijven door de werknemers in werknemerskoöperaties zal meer gestimuleerd moeten worden en de belemmerende factoren in de wetgeving dienen uit de weggeruimd te worden.

Juist nu, in een slechte ekonomische tijd, zal er meer aandacht besteed moeten worden aan de medezeggenschap in de bedrijven. De faktor arbeid zal op z'n minst gelijkwaardig moeten zijn aan de faktor kapitaal.

Wanneer wij zeggen dat er een nieuwe ekonomische orde moet komen is duidelijk dat degevolgen daarvan niet afgewenteld mogen worden op de mensen met de laagste inkomens:

wij spreken van solidariteit en onze solidariteit met de zwakken staat voorop. Wij zullen moeten zorgen dat met name de mensen in uitzichtloze posities weer hoop gegeven wordt; zoals de mensen in Oost-Groningen en Limburg die om zich heen het laatste beetje werkgelegenheid zien verdwijnen en van alle beloften die jaren lang gedaan zijn niets terecht zien komen.

Solidariteit met de derde wereld.

Solidariteit met de zwakken geldt nationaal zowel als mondiaal; daarom zeggen wij dat in het kader van de ontwikkelingssamenwerking de schuldenlast van de armste landen kwijtgescholden moet worden.

Ontwikkelingssamenwerking is meer dan het geven van een munt aan een bedelaar: het heeft alles te maken met het veranderen van de structuren en het bewerkstelligen van een nieuwe economische orde waarin ook deze landen een part van leven hebben en een menswaardig bestaan kunnen opbouwen dat niet gestoeld is op de liefdadigheid van het rijke Westen.

Ook al bevindt dat rijke westen zich nu in een economische crisis; het blijft het rijke Westen. Er gaan al stemmen op dat wij nu eerst voor ons zelf moeten zorgen en dus de ontwikkelings-samenwerking maar wat rustiger aan moeten doen. Maar is het geen schande dat wij het kennelijk normaal vinden dat er 20.000 mensen per dag sterven van honger en dat er in 1980 twee miljoen gulden per minuut (ja, u hoort het goed, per minuut) uitgegeven werd aan de bewapening.

Kernbewapening.

Wordt het niet hoog tijd dat er iets gaat gebeuren aan het krankzinnige van de bewapeningswedloop en met name de ontwikkeling van massavernietigingswapens.

Daarom stellen wij in ons program dat de kernwapens Nederland uit moeten in de komende vier jaar en dat alle kerntaken afgestoten moeten worden. Het argument dat we onze invloed dan kwijtraken binnen de NAVO spreekt ons niet zo erg aan: ik zou dan willen vragen: welke invloed heeft Nederland dan al die jaren gehad in de steeds toenemende bewapeningswedloop.

Die invloed bestaat alleen daaruit dat er wel naar je geluisterd wordt maar dat je uiteindelijk in moet stemmen met de oorspronkelijke plannen en besluiten.

Daarom is een onvoorwaardelijk neen tegen de middellange afstands-raketten geboden, omdat het niet gaat om 100 raketten meer of minder, maar omdat het gaat om een herbewapening van Europa, met kernwapens die een zodanige precisie hebben dat men gaat geloven dat een kernoorlog te winnen is. Zeker ook door het invoeren van Amerika van de countorforce strategie die daarop is gebaseerd. Deze strategie is levensgevaarlijk; ze verlaagt de atoomdrempel en brengt zodoende een kernoorlog steeds dichterbij. Daarom onderschrijven wij de leus van het IKV: "de kernwapens de wereld uit, te beginnen bij Nederland". Niet om dan te kunnen zeggen: "zie zo, wij zijn ze kwijt en nu hoeven we niets meer te doen".

De Nederlandse politiek zal er op gericht moeten zijn initiatieven te nemen om tot vredesonderhandelingen te komen, b.v. door kontakten te leggen met landen als Roemenië zodat door zo'n land eenzelfde rol vervuld kan worden binnen het Warschau-pact. Er zullen initiatieven ontplooid moeten worden naar de niet-nucleaire ongebonden landen om gezamenlijk af te dwingen dat men niet op de heilloze weg van de bewapening doorgaat.

Wij zullen een actief vredesbeleid moeten voeren en propageren. Nu blijkt dat het denken in termen van machtsevenwicht alleen maar leidt tot steeds grotere bewapening met steeds afschuwelijker wapens pleiten wij voor het beproeven van een nieuwe strategie: die van het afwijzen van deze scheppingsvernietigende wapens en het met elkaar solidair zijn en leren om je gewelddoos te verdedigen: "de sociale defensiestrategie".

Dat is een strategie van de bevrijding van de angst. Zoals Mozes het volk Israel uitgeleidde uit het angstland Egypte naar het Beloofde Land, zo zullen wij de mensen er van moeten overtuigen dat het afzien van massavernietigingswapens leidt tot een samenleving waarin gerechtigheid en vrede gestalte kunnen krijgen. Deze weg zal moeilijk zijn en zal op veel tegenstand stuiten. Toch moeten wij die weg gaan in solidariteit met elkaar omdat het de enige weg is die past bij ons evangelisch uitgangspunt en uiteindelijk is dit ook de weg naar de bevrijding, de weg naar de vrede.

Ik wil hier Martin Luther King citeren, die nu bijna dertien jaar na zijn gewelddadige dood nog steeds verrassend aktueel is: hij zegt in zijn boek "Waar gaan wij heen? Chaos of Gemeenschap?" en ik citeer "Op de één of andere manier moeten wij de dynamiek van de strijd om de wereldmacht afleiden van de kernwapenwedloop, die niemand kan winnen en richten op een creatieve krachtmeting, waarbij het menselijk genie wordt ingezet met het doel vrede en welvaart voor alle landen ter wereld tot werkelijkheid te maken. We moeten kortwég gezegd, het aksent verleggen van de bewapeningswedloop naar een "vredeswedloop". Als we de wil en vastberadenheid bezitten om een dergelijk vredesoffensief te ontketenen, zullen we tot dusver stevig verzegelde deuren van hoop ontsluiten en nieuw licht laten schijnen in de duistere vertrekken van het pessimisme". Einde citaat.

Kernenergie of alternatieve energie.

In verband met de hele bewapeningswedloop kom ik nu ook op de problematiek van de kernenergie; het is duidelijk dat kernenergieontwikkeling ten nauwste samenhangt met de kernwapenindustrie. Vele landen willen kerncentrales om daardoor de mogelijkheid te krijgen kernwapens te fabriceren.

Dat op zich is al een reden om uiterst terughoudend te zijn met kernenergie.

Een afdoende internationale controle schijnt niet mogelijk te zijn. Daarbij komt dat de hele problematiek betreffende het radio-actieve afval een schier onoplosbaar probleem is waarbij echter gesuggereerd wordt dat de oplossingen hiervoor binnen handbereik liggen.

Op bovengenoemde gronden zijn wij tegen kernenergie en vinden dat de beide kerncentrales gesloten moeten worden.

Het hele punt van de brede maatschappelijke diskussie is een farce. De standpunten binnen de Nederlandse samenleving liggen duidelijk; daarvoor behoeft nog niet een geldverslindend apparaat voor een maatschappelijke diskussie in het leven geroepen te worden. Wij vinden dat er veel meer aandacht besteed moet worden aan alternatieve energiebronnen, zoals wind- en getijde energie.

Een plan zoals van ir. Lievense, met betrekking tot de Markerwaard, wordt nauwelijks onderzocht en een verbeterde versie van het plan Lievense om te komen tot de bouw van een geweldig project in de Noordzee waarbij een combinatie van wind- en getijde-energie ontstaat komt wel in de krant maar er is niemand die er verder op ingaat.

Dat plan kost 20 miljard en zou voor 140 % de huidige behoefte aan energie in Nederland dekken. Dat houdt in dat er nog 40% over is om eventueel te exporteren. Het onderzoeken van zo'n plan zou moeten worden gestimuleerd.

Wanneer zo'n plan levenskansen heeft is het een gigantisch stuk werkgelegenheid voor de Nederlandse bagger- en waterbouwkundige industrie: wanneer zo iets in tien jaar gerealiseerd wordt is dat een investering van 2 miljard per jaar. Daarbij zou het als een export artikel kunnen gelden met de know how die wij hierbij opdoen.

Dan geldt het argument om bij te blijven met de hele technologische ontwikkeling op kernenergiegebied niet meer. Wij hebben dan een voorsprong in de schone en alternatieve, niet eindigende energiebronnen.

Revolutie der waarden.

Ik heb zo een aantal punten uit het program genomen om aan te geven dat wij vanuit onze visie tot een wereld willen komen waarin gerechtigheid en vrede zal heersen. Uiteraard zijn er nog veel meer zaken te noemen, zoals milieubelcid en volkshuisvesting; vooral het laatste punt is van belang. Wij vinden dat er minstens 120.000 huizen per jaar gebouwd moeten worden; gezien de woningnood en de enorme werkloosheid in de bouw is dat een punt waarin de Overheid geweldig veel kan doen.

Ik ben op een aantal punten nadrukkelijk ingegaan om duidelijk te maken wat onze visie is en door welke inspiratiebron wij tot die visie zijn gekomen.

Voor ik er toe over ga om wat nader in te gaan op waar wij ons in het Nederlandse politieke krachtenveld bevinden wil ik dit gedeelt besluiten met een citaat van normaal Martin Luther King uit hetzelfde boek.

Hier gaat hij in op een strategie dat hij "een revolutie der waarden" noemt en die een uitweg moet bieden tussen kapitalisme en kommunisme. Hij zegt daar dat de goede en rechtvaardige samenleving noch de these van het kapitalisme noch de antithese van het kommunisme is maar een democratie met sociaal bewustzijn, die de waarheden van individualisme en kollektivisme met elkaar verzoent.

Verder citeer ik: "Na een werkelijke revolutie der waarden zal men spoedig met verontrusting naar het schrille contrast tussen armoede en rijkdom kijken.

Men zal met gerechtvaardigde verontwaardiging kijken naar het feit dat, ten gevolge van de automatisering, duizenden arbeiders slechter betaalde banen moeten aannemen, terwijl de winst der werkgevers onaangetast blijft en men zal zeggen: "Dat is niet juist". Men zal over de oceanen kijken en zien hoe de individuele kapitalisten van het Westen kolossale sommen geld in Azië, Afrika en Zuid-Amerika investeren, de winsten exporteren en zich niet bekommeren om de sociale ontwikkeling van de betrokken landen en men zal zeggen: "Dat is niet juist.

Men zal kijken naar ons bondgenootschap met de landadel van grootgrondbezitters in Latijns-Amerika en men zal zeggen: Dat is niet juist.

De aanmatigende idee van het Westen, dat het alles aan anderen moet bijbrengen en van niemand iets heeft te leren, is niet juist. Na een werkelijke revolutie der waarden zal men het wereldbestel in handen nemen en van oorlog zeggen: Deze wijze om geschillen te beslechten is niet juist". Einde citaat.

Ik denk dat het nu ook voor Rob Vermaas van De Tijd duidelijk is dat de inspiratiebron van onze partij essentieel is en dat het er niet om gaat dat de bevlogenen naar de P.P.R. kunnen en de machtsbelusten naar de P.v.d.A. Wij hebben namelijk een eigen visie, geïnspireerd door het evangelie; de weg die ons daar gewezen wordt willen wij gaan en wij hebben geloof en vertrouwen dat er voor zo'n politiek veel mensen te vinden zijn; een politiek die tekenen van hoop geeft en niet alleen loze beloften.

Alternatief voor het C.D.A.

Het is duidelijk dat deze politiek binnen het C.D.A. nooit gestalte zal krijgen en het is eveneens duidelijk dat de dissidenten en de mensen van de werkgroep NBBA die binnen het C.D.A. zijn gebleven weten dat de idealen die ook zij hebben binnen het CDA niet te verwezenlijken zijn.

Wij willen een duidelijk alternatief zijn voor mensen die het met ons eens zijn en nog binnen het C.D.A. zitten of die niet meer weten waar zij heen moesten.

Het is duidelijk dat wij niet een groepje teleurgestelde en gefrustreerde dissidenten zijn zoals het CDA de mensen wil doen geloven; een groepje dat nooit tot iets zal komen en geen zetel zal halen.

Maar de angst bij het C.D.A. is toch wel zo groot dat de reus de dwerg meent te moeten aanpakken door beroep aan te tekenen tegen de naam; de angst dat er werkelijk een alternatief geboden zal worden.

En die angst is gegrond want wij bieden een serieus alternatief. Een alternatief voor vele mensen die alles één-pot-nat-vinden. Wij zijn een volkspartij en geen elitair groepje. Wij zijn een partij die wortelt in de basis en die niet van bovenaf de dingen oplegt.

P.v.d.A.

Bij ons is het niet nodig om kongressen met een machtswoord tot een andere keuze te brengen op het uiterst belangrijke punt van het al dan niet afstoten van kerntaken.

Het is onbegrijpelijk dat een man als Den Uyl doet voorkomen dat hij werkelijk gelooft met één of twee kerntaken invloed uit te kunnen oefenen.

Dat is een politiek van geschipper.

D.'66

Dat geldt zo mogelijk in nog grotere mate voor D'66 dat alle opties wenst open te houden. Dat zelfs nog geen onvoorwaardelijk neen wenst te zeggen tegen de middellange afstandsraketten en dus kennelijk ook niet principieel ziet dat dit een totale verandering in de strategie inhoudt.

Die daarnaast combinaties van partijen open laat om na de verkiezingen mee samen te werken; combinaties die het C.D.A. niet zouden misstaan. Over duidelijkheid in de politiek gesproken!!!

C.D.A.

Om van het C.D.A. maar niet te spreken, daar is het weer als vanouds; hier en daar mooie woorden maar alle opties open houden. Een lijsttrekker die zegt zich aan het program te houden maar nog geen halfuur daarna via de TROS al laat weten hoe hij het interpreteert, dat kernenergieuitgebreid moet worden. Die een beslissing over de plaatsing van de middellange afstandsraketten voor zich uitschuift met in het achterhoofd de bedoeling ze wel te plaatsen.

Een man die waarschuwt tegen het anti-amerikanisme, vanwege het feit dat wij in de tweede wereldoorlog door de Amerikanen zijn bevrijd maar die kennelijk alleen maar het oog heeft op het

op het gevestigde Amerika, wie er ook aan de macht is, of het nu Kennedy is of Nixon - Carter of Reagan. Een man die onvoorwaardelijk kritiekloos trouw is aan Amerika; trouw aan een president die probeert om El-Salvador onder de knie te krijgen en bezig is om dat land te Vietnamiseren. Een president die de ontwikkelings-samenwerking omlaag schroeft en het bewapeningsbudget gigantisch verhoogt. Een president die trouw blijft aan het bewind in Zuid-Afrika en vindt dat ze daar op de goede weg zijn. Die trouw kunnen Van Agt en het CDA kennelijk opbrengen.

Wij zijn zeker niet tegen Amerika, maar wij zijn wel voor het andere Amerika, dat van wijlen Marten Luther King en Robert Kennedy. Het Amerika waar nu ook nog mensen als Andrew Young actief ^{zijn;} dat Amerika verdient steun en dat zullen wij ook in onze buitenlandse politiek moeten laten blijven.

Ik zou nog wel even door kunnen gaan maar ik denk dat het voor iedereen duidelijk is dat er binnen het C.D.A. niet tot keuzes gekomen zal worden en dat christelijke politiek daar teruggebracht wordt tot de politiek van het haalbare. Maar christelijke politiek is niet altijd haalbaar en zij zal daar tevreden mee moeten zijn; in die zwakte ligt haar kracht.

Politieke strategie.

Wat willen wij als we in de Kamer komen? Wij hebben altijd gezegd geen getuigenispartij te willen zijn; wij willen meedoen in de politiek en meehelpen oplossingen aan te dragen. Dat houdt in dat wij ons ook hebben uit te spreken naar welke regerings-kombinatie onze voorkeur uitgaat. Ik wil dat hier ook doen en daar duidelijk in zijn.

Ondanks kritische woorden aan het adres van de P.v.d.A. en D'66 gaat onze voorkeur uit naar een progressieve meerderheid bestaande uit P.v.d.A., D'66, PPR en EVP. Niet naar de CPN. Ik denk dat duidelijk ^{is;} gezien wat ik in het voorgaande heb gezegd, n.l. dat er ^{een} uitweg tussen kapitalisme en kommunisme moet zijn die uitmondt in een echte democratie en daarbij zien wij voorsnog de CPN niet zitten. Het zal duidelijk zijn dat wij nooit in een kabinet met de VVD zullen gaan zitten of dit zullen steunen en dat eigenlijk om dezelfde redenen als de uitsluiting van de CPN maar dan omgekeerd daar de VVD de absolute vertegenwoordiger van het kapitalisme is wat inhoudt een instandhouding van de status-quo en ^{een} doorgaan in het vijandschapsdenken en opvoeren van de bewapeningsspiraal.

Die uitgangspunten staan zover van ons af dat daar geen enkel compromis mogelijk is. Ook zal het duidelijk zijn dat wij niet staan te dringen om met het CDA te regeren gezien het feit dat velen van ons, de een vroeger de ander later, juist om de onduidelijkheid deze partij verlaten hebben. Wanneer er een kabinet van PvdA, CDA en D'66 komt zullen wij dat op grond van het regeringsprogramma beoordelen en indien wij daarbij betrokken zouden raken dan zullen een aantal van onze punten toch wel heel duidelijk verwezenlijkt moeten worden, met name op het gebied van de kernwapens en kernenergie, anders zouden wij onszelf volstrekt ongeloofwaardig maken.

Geef ons de vijf.

Beste kongresgangers, ik kom aan het eind van mijn toespraak: wij hebben vandaag hier onze partij opgericht en dat is een historische stap.

Wij gaan nu met elkaar de verkiezingen in en de partij verder uit- en opbouwen; er staat ons zowel op de korte als langere termijn veel werk te wachten. Gezamenlijk zullen wij er tegenaan gaan, niet uit hobbyïsme omdat politiek zo leuk is, maar uit opdracht, omdat politiek moet.

Omdat politiek een deel van onszelf moet zijn om zaken in de samenleving te kunnen veranderen.

Daarom roep ik u allen op om enthousiast mee te doen en zoveel mogelijk leden te winnen en ook naar vermogen uw bijdragen te geven voor het Verkiezingsfonds want, al klinkt het banaal, wij hebben om onze doelen te bereiken veel geld nodig. Als wij in solidariteit met elkaar en vol enthousiasme de verkiezingen ingaan dan zal het waarachtigwel lukken.

Daarom zeg ik tot besluit GEEF ONS DE VIJF.

ooo0ooo